

Publicerad 2011-04-14 22:40 av Linda Gustafsson

Vid drömsenariets vägval

De allra flesta gånger

Kan man inte ta på skälen till sina handlingar

Blott finns ofta en önskan

Om att få se den dolda viljan i vitögat

Att kyssa den skuldra som ligger där bredvid mig

Svagt upplyst utav morgonens strålar

Alla vingar störtar i harmoni, ty de är av överflöd

Inför en ny dag och med hjärtat alldeles uppsprättat

Slitet itu för någon som dig

Så i extas

Jag bara faller

Vet inte om jag tror på älvor

Desto mer säker

För en enda gångs skull, på hur hjärtat talar

Orden svänger som vals, de ord som inte finns

Jag kan tyda hopp utav ingenting, och läsa språket i valsen

För jag kan gå på molnen

Det fall jag genomgår måste vara magiskt

Ty jag närmar inte botten

Istället ser jag vitögat plötsligt och klart

Tusen stjärnor lyste för oss i den natt som nu slumrat in

Jag blickar emot den sovande skuldran

Upplyst utav en morgons strålar

Valsen är ovan molnen

Dansstegen är så tillfredsställande, ty de följer ett mönster

För om livet inte är som på film, inte alltid

Så finns det fortfarande några procent kvar där vi kan få varandra

Tanke i desperat, söndersmulat och självklart

Jag tar chansen denna gryning

Kysser din skuldra, och slumrar in i drömland i väntan på ett svar

Väck mig i jungfru kammare

Med en askungens kyss

Jag lovar, där under strålarna utav guld som gläntar bak fönsterglasat

Troget, jag släpper aldrig din skuldra

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Linda Gustafsson med Poeter.se id #36303 innehar upphovsrätten